

Всички българи, които сж се родили отъ 27 години насамъ изъ селата, сж били задължени да ходятъ въ румънски училища. Тия млади хора сега сж неграмотни. Говорятъ чистъ, звученъ български езикъ, но не-знаятъ нито да четатъ, нито да пишатъ.

*

Тръгваме за втората зона. Минаваме по единъ полузапустѣлъ пжтъ, често прорѣзванъ отъ окопи и ями. Настрани — сжщо се чернѣятъ дълги окопи — тѣй до с. Байрамъ бунаръ, гдето ни чакатъ съ развѣти знамена и „ура!“ Предъ селото е издигната красива арка съ надписъ: „Добре дошли, освободители!“ и „Слава вамъ, герои!“ Когато пристига полковникъ Пеневъ съ щаба на дивизията, всички викатъ „ура!“, плачатъ, прегръщатъ офицеритѣ, войницитѣ. Единъ старецъ поднася на полковника хлѣбъ и солъ. Той се кръсти, отхапва отъ хлѣба. Въ туй време група момци грабватъ офицеритѣ и ги носятъ на ржце до общинското управление.

Напушаме селото и продължаваме къмъ крайната точка на втората зона. Край насъ пакъ тичатъ на коне селски знаменосци, срѣщатъ ни конници и ни молятъ да се отбиемъ къмъ тѣхнитѣ села. Делегация отъ Бъзюртъ обяснява, че въ селото имъ били заклани седемъ вола, осемнадесетъ овни и много пилета... Чакатъ хората да нахранятъ войската. Наредиха да замине за Бъзюртъ едно отдѣление отъ конния полкъ. Ние продължаваме покрай Мързъкъ за Чеиръ махле.

Стигаме на опредѣленото мѣсто — но Чеиръ махле не намираме. Предъ насъ е едно напустнато, праздно село: Йонъ Братияно. Отсреща, на единъ широкъ хълмъ, се бѣлѣе друго селце. И ето оттамъ се чуватъ провиквания. Следъ туй на пжтя излѣзе една група съ знаме и гайди — идатъ да ни посрѣщатъ. Ние стоимъ насрѣдъ влашкото селище, викаме „ура!“, музиката свири „О, Добруджански край“. Посрещачитѣ се приближаватъ, стигатъ селото...